జీవితం క్షణికం అయితే కావొచ్చు గానీ, క్షణం అస్తిత్వం లేనిది కాదు.

అతడు తలవంచుకొని ముందుకు నడిచేడు.

మనసంతా వికలమైంది.

చేతులు రెండూ ప్యాంటు జేబుల్లో పెట్టుకొని నడవటం సాగించాడు.

ప్రొఫెసర్‌తో కొంచెంసేపు గడపటమే అతడికి ఈ మధ్య సంతోషాన్నిస్తూంది.

ఇంటి ఆవరణలోకి ప్రవేశించాడు.

గ్రీన్‌విచ్- ఉదయం 6-30

గడియారం పన్నెండు కొట్టింది. కాళ్ళు చాపి, వెనక్కి వాలి కూర్చున్నాడు ప్రొఫెసర్. అతడి మొహం వాడిపోయి వుంది.

"అయితే వెళ్ళిపోక తప్పదా గ్రాడ్యుయేటూ?" అన్నాడు.

రమణ మాట్లాడలేదు.

"అవున్లే- అక్కడ జీతం వస్తుందిగా. అయితే ఇంతకీ ఎప్పుడు వెళుతున్నావు?".

"ఎల్లుండి చేరదామనుకుంటున్నాను".

"నా దగ్గిర పని చేసినట్టు సర్టిఫికెట్టు ఇవ్వమంటావా?".

రమణ నవ్వావుకొని "వద్దు" అన్నాడు.

ప్రొఫెసర్ లోపల్నుంచి ఓ చెక్కు పట్టుకొచ్చేడు. "ఇంతకన్నా ఏమీ ఇవ్వలేను. ఉంచుకో" అన్నాడు. రమణ ఆ చెక్కుని చూశాడు "సైన్స్ టు డే"వాళ్ళు పంపిన చెక్కు అది. ఈ మతి లేని ప్రొఫెసర్ కుదురుగా కూర్చొని ఒక రాత్రంతా వ్రాసి సంపాదించిన డబ్బు. తన కోసం....

అతడి కళ్ళ వెంట నీరొచ్చింది. ఆ క్షణం అన్నీ వదిలేసుకుని ఇక్కడే వుండిపోదామా అనుకున్నాడు. కానీ జీవితం సెంటిమెంట్ల కథ కాదు. ఇంట్లో పరిస్థితి వెన్నుతట్టి లేపుతోంది. మౌనంగా చెక్కు అందుకున్నాడు.

అతడి మనస్సు శూన్యమైంది.

*　*　*　*　*　*

శూన్యమైన విశ్వంలో ఇన్ని కోట్ల కోట్ల కోట్ల గ్రహాలూ, నక్షత్రాలూ ఎలా ఏర్పడ్డాయి? అన్న ప్రశ్నకి చాలామంది శాస్త్రవేత్తలు రకరకాల థియరీలు చెప్పారు. ఏదీ సంతృప్తికరంగా లేదు. ప్రకృతి శోధించటానికి మనిషి మేధస్సు సరిపోవటం లేదు. మనం చూసేది ఒక సూర్యుడ్ని. విశ్వంలో మనకి కనబడని సూర్యుళ్ళు కోట్లు.

మనం 'ఆకాశగంగ' అని పిలిచే నక్షత్రాల సమదాయం కొన్ని లక్షల నక్షత్రాల గుంపు, అందులో దాదాపు రెండు వందల మిలియన్‌ల నక్షత్రాలున్నాయని అంచనా.

ఇన్ని కోట్ల నక్ష త్రాలూ ఒక బిందువు చుట్టూ పరిభ్రమిస్తున్నయ్. భూమి తన చుట్టూ తిరగటానికి ఒక రోజు పట్టినట్టే, ఇవి ఒకసారి తిరగటానికి రెండు మిలియన్ల సంవత్సరాలు పడుతుంది.

* * * * * *

రమణకి ఆ ఆవరణలో నచ్చేది అన్నిటికన్నా ఒకటుంది. అది టెలిస్కోప్. చిన్న పిల్లవాడు ఆట వస్తువుతో ఆడుకొన్నట్టూ అతడు తరచు దాన్లోకి చూస్తూ వుండటం అలవాటు చేసుకున్నాడు. ముఖ్య మైన నక్ష త్రాలనీ, చంద్రుడిలో లెయాబ్‌నిట్జ్ కొండనీ గుర్తించటం నేర్చుకున్నాడు.

ఆ రోజు మంగళవారం. ప్రొఫెసర్ తన మామూలు ధోరణిలో లెక్కలు వేసుకుంటూ కూర్చొన్నాడు. రమణ స్కోప్‌లో చూస్తూ వుంటే ఒక బంతి లాంటి ఆకారం దక్షిణ దిశలో కనబడింది. నారింజపండు ప్రమాణంలో వుందది. చాలా వేగంగా ఉత్తర దిశగా సాగిపోతోంది. మామూలు కంటికి కనిపించటం లేదు.

కనిపించిన ప్రతి దాని గురించి మొదట్లో అతడు ప్రొఫెసర్‌ని అడిగి తెలుసుకొనేవాడు. ప్రొఫెసర్‌కి ఈ విషయాల్లో జ్ఞాపకశక్తి ఎక్కువ, ప్రతి నక్ష త్రపు పేరునీ, గ్రహాల పేర్లనీ చెప్పేవాడు. కానీ తన ఈ కుతూహలం ప్రొఫెసర్ పనిని మాటిమాటికి చెడగొడుతూందని గ్రహించి అడగటం మానుకున్నాడు. ఆ భావంతోనే నారింజపండు ఆకారపు బంతి గురించి అతడు అడగలేదు.

కానీ మళ్ళీ మరుసటిరోజు అదే సమయానికి అది కనబడింది. ఈసారి అది ఫుట్‌బాల్ సైజులో వుంది. కానీ టెలిస్కోప్ నుంచి కాకుండా మామూలుగా కనపడటం లేదు. మరింత వేగంతో అది ఉత్తరదిశగా సాగిపోతోంది. ఈసారి ఇక అతడు కుతూహలం ఆపుకోలేక ప్రొఫెసర్‌ని పిల్చి చూపించేడు.

ప్రొఫెసర్ చాలాసేపు దాన్ని గమనిస్తూ వుండిపోయేడు. అరగంటలో అది ఉత్తర దిశలో అదృశ్య మైపోయింది.

"ఎన్నాళ్ళునుంచి దీన్ని చూస్తున్నావు?" టెలిస్కోప్ ఆవరణలో నుంచి బయటకు వస్తూ అడిగేడు ప్రొఫెసర్. అతడి మొహంలో ఏ భావమూ లేదూ.

"నిన్నట్నుంచి. కానీ నిన్న ఇది ఇంకొంచెం ఎక్కువ సేపు కనబడింది. కొంచెం చిన్న సైజులో" అన్నాడు రమణ "ఏమిటది?"

క్షణం మాట్లాడలేదు ప్రొఫెసర్. తరువాత సాలోచనగా అన్నాడు "ప్రాక్సిమా సెంట్యారీ.."

రమణకీ దాని గురించి తెలుసు. భూమికి దగ్గరగా వున్న నక్ష త్రం అది. దగ్గరగా అంటే.... సూర్యుడికీ, భూమికీ దూరంగా అంగుళం అనుకొంటే, భూమికీ నక్ష త్రానికీ మధ్య నున్న దూరం నాలుగు మైళ్ళు. అంత దగ్గర.

"ఇంతకు ముందు టెలిస్కోప్‌లో అంత పెద్దదిగా కనిపించేది కాదు. ఇప్పుడెందుకు కనిపిస్తూంది?" అడిగేడు.

"ఇంకో రెండు రోజులు పోతే గానీ ఏమీ చెప్పలేను."

ఆ రెండ్రోజులూ రమణ తన ఆఫీసులో చేరే సన్నాహాల్లో ఉన్నాడు. హెల్తు సర్టిఫికెట్ల ఒరిజనల్స్ చూసుకోవటంలో కాలం గడిచిపోయింది. ఆ రోజు రమణ అక్కడ పని చెయ్యడానికి ఆఖరి రోజు.

పదకొండు గంటలవేళ, వ్రాస్తున్న కాగితాలలోంచి తలెత్తి "అర్థమయింది" అని అరిచేడు ప్రొఫెసర్.

రమణ అతడివైపు చూసేడు.

"ప్రాక్సిమా సెంట్యావరీ గురించి" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ "భూమికి కొన్ని కోట్ల మైళ్ళ దూరంలో వున్న ఆ నక్షత్రం, నాలుగు రోజుల క్రితం ముప్పై అయిదు నిమిషాలపాటు కనబడింది. అది కనబడీ సమయం రోజుకి నిముషం పాటు తగ్గుతూ వస్తూంది. భూమి డయామీటరు దాదాపు ఎనభై లక్షల మైళ్ళు...." అంటూ తన పేపర్ల వైపు చూస్తూ ఆగేడు.

".... దాదాపు ఎనిమిది గంటల కాలం కనబడాల్సిన ఆ నక్షత్రం ఇంత తొందరగావచ్చి వెళ్ళిపోవటానికి కారణం ఏమిటో? చాలా సింపిల్ థియరీ. ట్రైయిన్‌లో వెళుతున్నప్పుడు దూరంగావున్న చెట్టుదగ్గరగా వున్న చెట్టుకన్నా ఎక్కువసేపు కనబడుతుంది అంతేకదా-"

రమణ నవ్వేడు "ఆ నక్షత్రం పూర్వం కన్నా దగ్గరగా వచ్చిందంటారా?" అన్నాడు.

"రావటం కాదు. వస్తూ వుంది. ఇంకా వస్తూ వుంది. రోజుకి నిముషంపాటు అది కనపడటంలో తేడా వస్తుంది కదా! ఎనిమిది గంటలు కనపడేదల్లా అరగంటే కనపడుతూం దిప్పుడు. అంటే చాలాకాలం క్రిందటే అది తన ప్రయాణం ప్రారంభించి ఉండాలన్నమాట. దాదాపు నెల రోజుల క్రితం ప్రస్తుతం భూమి చుట్టూ అది ఇరవై అయిదు నిమిషాల్లో ప్రదక్షిణం చేస్తూంది. అంటే పదివేల మిలియన్ల మైళ్ళ దూరానికి వచ్చిందన్నమాట."

"ఇంత పెద్దమార్పుని ఇంతవరకూ ఎవరూ గమనించలేదంటారా?" అడిగేడు రమణ.

"ఆ అనుమానం నాకు నిన్ననే వచ్చింది. కొన్ని పాత సామానులుంటే అమ్మేసి, గ్రీన్‌విచ్ అబ్జర్వేటరీకి, మాంచస్టర్ యూనివర్సిటీలో మౌంట్‌కి ఫోన్ చేసేను."

"ఏమన్నారు వాళ్ళు-?"

ప్రొఫెసర్ పై కప్పుకేసి క్షణంపాటు చూసి కళ్ళుదించుతూ "దాదాపు నెల రోజుల క్రితం అబ్జర్వేటరీస్ అన్నీ మూసెయ్యమని ఆర్డరొచ్చిందంట!" అన్నాడు.

ఇద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడలేదు.

గది అస్తవ్యస్తంగా వుంది. ప్రొఫెసర్ వర్క్ చేసిన కాగితాలు చెల్లాచెదురుగా పడి

వున్నాయి. ఎలుక ఒకటి కాళ్ళ సందులోంచి పరుగెత్తుకు వెళ్ళిపోయింది.

నిశ్శబ్దాన్ని భంగం చేస్తూ ప్రొఫెసర్ లేది "పద, టీ తాగుదాం" అన్నాడు.

ఇద్దరూ బయటికొచ్చేరు. తలుపు దగ్గరికి లాగగానే ఆటోమేటిక్ లాక్ పడిపోయింది. బయట చిన్న నాబ్ తిప్పి, తలుపు దగ్గరగా వేస్తే లాక్ పడిపోయే ఏర్పాటున్న తలుపు అది.

రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. బాగా ఎండగా వుంది.

"ఈమధ్య నాకు మాటిమాటికీ బయటికి రావాలనిపిస్తోంది" అన్నాడు ప్రొఫెసర్. "ఇంతకు ముందు ఆర్నెల్ల కొకసారి ఇంట్లోంచి బయటకి అడుగు పెట్టేవాణ్ని ఇప్పుడు చూడు.... క్రిందటి నెల వచ్చాను. మళ్ళీ ఇప్పుడు రావాలనిపించింది."

"నేను మీకు కలవాలని వ్రాసి పెట్టివుంది ఆ రోజు ,అందుకే వచ్చారు..." అన్నాడు రమణ.

"మళ్ళీ ఈరోజు నిన్ను సాగనంపటానికి వస్తున్నాను."

రమణ మాట్లాడలేదు.

ఇద్దరూ ఇరానీ హోటల్లో కూర్చున్నారు. రెండు ఛాయ్‌లకు ఆర్డరిచ్చేరు. హోటల్ రష్‌గాలేదు. నాలుగురోడ్లు కలిసే చోటులో వున్నా, పక్కనే యింకో పెద్ద హోటల్ ఉండటంవల్ల దీనికెవరూ రారు.

గల్లాపెట్టె వద్ద కూర్చొన్నవాడు కునికిపాట్లు పడుతున్నాడు. రమణ చుట్టూ చూసి, తల తిప్పేసరికి ప్రొఫెసర్ నీటిచుక్కతో చూపుడు వేలు ముంచి టేబిల్‌మీద బొమ్మ వేస్తున్నాడు. ఇంతలో టీ వచ్చింది. దాంట్లో యింకో వేలు ముంచి యింకో చుక్క పెట్టేడు. "యిది భూమి" అన్నాడు.

ప్రొఫెసరు సంగతి తెలిసిన రమణ మౌనంగా టీ తాగసాగేడు.

"బ్రెస్సెల్ థియరీ సంగతి తెలుసునా?" అడిగేడు ప్రొఫెసరు. తెలీదన్నట్టూ తల అడ్డంగా ఊపేడు రమణ.

"ఒక నక్షత్రం మనకి యెంత దూరంలో వున్నదీ తెలుసుకోవడానికి అతడు లెక్క చెప్పేడు ఇదుగో ఈ పచ్చటి చుక్క భూమి అనుకో. ఈ నీటి చుక్క నక్షత్రం. ఈ రోజు అది ఇరవై యెనిమిది నిమిషాలు కనబడింది. నిన్న ఇరవై తొమ్మిది నిముషాలు దీని స్థానభ్రంశం, సూర్యుడు భూమికి దూరంగా వున్న రోజు జరిగి వుంటుంది. అంటే ఏ రోజు?"

"జూన్ ఇరవై ఒకటో తారీఖు?"

"కరెక్ట్. ఈ నక్షత్రం దాదాపు ముప్పై అయిదు రోజుల్లో కొన్ని కోట్ల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి ఉత్తరం నుంచి దక్షిణ దిశగా వెళ్తాంది. అయితే ఓ అనుమానం వుంది. మనం మామూలు టెలిస్కోప్‌లో కనుక్కొన్న ఈ విషయాన్ని అంతకన్నా అధునాతనమైన పరికరాలు అంటే అల్ట్రావాయిలెట్, ఎక్స్‌రే, రేడియో, టెలిస్కోప్‌లలో మిగతా వాళ్ళు యెందుకు

కనుక్కోలేదు....? కొంచెం షుగర్ పట్రా వెయిటర్ బాబూ.... ఇదిగో ఈ నక్షత్రం యీ యాంగిల్‌లో వస్తూంది. భూమి యిటువెళ్తూంది...."

వెయిటర్ పంచదార కప్పు తెచ్చి బల్లమీద పెట్టి వెళ్ళిపోయాడు. నస్యం పట్టినట్టు దాన్ని కొంచెం తీసి బల్లమీద పోసేడు. "ఇది సూర్యుడు...." అన్నాడు.

ఈ పిచ్చి చేష్టల్ని ఎవరన్నా చూస్తున్నారేమోన్ని కనుకొలుకుల్లోంచి చుట్టూ చూశాడు రమణ.

"ఈ నక్షత్రం యిలా వెళ్ళే సమయానికి...." అంటూ ప్రొఫెసర్ గీత గీశాడు "సూర్యుడికి ఈ పక్కగా భూమి వస్తుంది. ఇంకోలా చెప్పాలంటే భూమికి దాదాపు యాభైలక్షల మైళ్ళ దూరం నుంచి ఈ నక్షత్రం ప్రక్కగా దూసుకుపోయి అనంతమైన విశ్వంలో కలిసిపోతుంది. నెలరోజులు ప్రయాణం చేసిన ఆ నక్షత్రం దాదాపు నాలుగు కోట్ల కోట్ల కోట్ల మైళ్ళు పయనించింది. ఆ వేగం అలాగే కొనసాగితే, అది భూమికి అత్యంత సమీపంలోకి రావటానికి యింకా ఇరవైరోజులు, అంటే ఆగష్టు పదిహేడో తారీఖు అవుతుందన్నమాట. నా లెక్క సరి అయితే.... ఈ టీ చల్లారిపోయింది. ఇంకో టీ తెప్పించు.... నా లెక్క కరెక్టయితే సరిగ్గా ఆ రోజు పదకొండుగంటల పది నిముషాలకి ఈ దూసుకుపోవడం జరుగుతుంది."

వెయిటరు వచ్చాడు "ఇంకో టీ" అన్నాడు రమణ వెయిటర్ వెళ్ళిపోయాడు.

"ఆగష్టు పదిహేడు. పగలు.... పదకొండు గంటల పది నిముషాల మూడు సెకండ్ల వరకూ ఆ నక్షత్రపు అయస్కాంత ప్రభావం భూమి మీద పడుతుంది."

వెయిటర్ టీ తీసుకొచ్చేడు.

"పడితే ఏమవుతుంది....!" అడిగాడు రమణ.

"ఏమవుతుంది, భూమి ఫెటేలున పేలిపోతుంది.... ఇదిగో వెయిటర్! అందులోనూ షుగర్ తక్కువగాను వుంది."

రమణకి ఓ క్షణం ఏమీ అర్థంకాలేదు. ప్రొఫెసర్ స్పూనులో టీ కలుపుతున్నాడు. సాయంత్రం సరదాగా వచ్చిన వాడిలా తపీగా వున్నాడు. రమణకి నవ్వొచ్చింది. బలవంతంమీద ఆపుకుంటూ "అయితే మనందరం చచ్చిపోతామా ప్రొఫెసర్ గారూ!" అని అడిగాడు.

"ఇంకా నిర్ధారణగా చెప్పలేను" అన్నాడు.

ఇద్దరూ లేచి బయటకు వచ్చారు.

"మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తావు గ్రాడ్యుయేటూ?"

ప్రొఫెసర్ కంఠంలో కనపడిన ఆర్తి అతడ్ని విచలితుడ్ని చేసింది. ఏ ప్రాపంచిక విషయమూపట్టని ఈ వృద్ధుడు, తన మీద అభిమానాన్ని పెంచుకున్నాడంటే అది తన అదృష్టం. ఈ నెలరోజుల సాంగత్యంలో తనకి తెలియని యెన్నో విషయాలు తెలుసుకున్నాడు. భూమి

గురించి, నక్షత్రాల గురించీ....

"తొందర్లోనే మీ యింటికి వస్తాను."

"రావాలనే ఆశిస్తాను. వెళ్ళొస్తాను గ్రాడ్యుయేటూ. నీ భావి జీవితం శుభప్రదమగుగాక!" అని తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు చాలా నెమ్మదిగా, బలహీనంగా నడుస్తూ వెళ్ళిపోతున్నాడు ఆ వృద్ధుడు.

అతడు కనుమరుగయ్యే వరకూ అలా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. తరువాత ఇంటి వైపు కదిలాడు. అతడు ఇల్లు చేరుకొనేసరికి రాత్రి ఏడయింది. మనసులో ఏదో అసంతృప్తి.

కాళ్ళు కడుక్కొని భోజనానికి కూర్చొన్నాడు.

"రేపు జాయినవుతున్నావా?" వడ్డిస్తూ అడిగింది జానకి. తలూపేడు.

"ఏమన్నాడు మీ అయోమయంగారు?"

"చాలా బాధపడ్డాడు. మళ్ళీ తొందర్లో వచ్చెయ్యమన్నాడు."

జానకి నవ్వి, "జీతం మాత్రం ఏమీ ఇవ్వడటానా?" అంది. రమణ మాట్లాడలేదు. భోజనంచేసి పుస్తకం చదువుతూ కూర్చొన్నాడు.

దూరంగా తొమ్మిది కొట్టింది.

ప్రకాశరావు ఇంకా రాలేదు. అతడికి బ్రాకెట్ల పిచ్చివుంది. క్లోజింగ్ వచ్చేవరకూ రాడు. వేసవికాలం అయిపోయినా ఇంకా వర్షాలు కురవటంలేదు. పగలు బాగా ఎండగా వుంటోంది. రమణ పక్క బయటవరండాలో వేసుకున్నాడు.

రేపట్నుంచీ తనో ఉద్యోగి. నెలతిరిగేసరికి జీతం అంటే వేలు వేలు కాదు. కానీ ఇంత హీనంగా బతకక్కర్లేదు. వేన్నీళ్ళకు చన్నీళ్ళు తోడు. మరి మాలతి సంగతి యేమిటి? ఒక పరిష్కారం ఆలోచించాలి.

తలక్రిమద చేతులు పెట్టుకొని వెల్లకిలా పడుకొన్నాడు. చల్లటి గాలి అలలు అలలుగా వచ్చి వచ్చి మనస్సు సేద తీరుస్తోంది. ఆకాశం నిర్మలంగా వుంది, నక్షత్రాలు తళతళా మెరుస్తున్నాయి. కొన్ని మినుకుమినుకు మంటూ, కొన్ని ప్రకాశవంతంగా.

నక్షత్రాలు.

కోట్ల కోట్ల నక్షత్రాలు.

అలాగే పడుకొని, తల కొద్దిగా పక్కకి తిప్పి చూసేడు.

ఉత్తర దిక్కుగా మిగిలిన వాటికంటే ప్రకాశవంతంగా ఒక నక్షత్రం.

ప్రాక్సిమా సెంట్యారీ....!!

*　　*　　*　　*　　*　　*

ఆగష్టు ఒకటి

రమణ ఉద్యోగంలో చేరి అప్పటికి నాలుగు రోజులైంది. ఆ రోజు అతనికి నాలుగు రోజుల జీతమూ వచ్చింది. నలభై రూపాయలు. చాలా తక్కువ. అయినా అందులో యెంత ఆనందం వుందో ఆ మొదటి జీతం అందుకున్న వాళ్ళకే తెలుస్తుంది.

నలభైలో పదిహేను పెట్టి గోపికి చొక్కా కొన్నాడు. వదినకి ఏం కోనాలో తోచలేదు. స్వీట్లు కొన్నాడు. అతడి మొహం ఆనందంతో వెలిగి పోతోంది. ఎవరెస్టు అధిరోహించినంత ఆనందంతో వున్నాడు.

ఇంటికొచ్చి చొక్కా గుడ్డ, స్వీట్లూ ఇచ్చేడు. మిగతా డబ్బులో ఓ అయిదు వుంచుకొని, మిగతావి వదిన కిచ్చాడు.

"నీ దగ్గరే వుంచవయ్యా" అంది జానకి.

"ఎలాగూ బస్సు ఖర్చులకనీ, లంచ్ కనీ తీసుకుంటానుగా వదినా!" అన్నాడు. ఆమె నవ్వి లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

రమణ బట్టలు మార్చుకొని బయటకొచ్చేడు. జేబులో అయిదు రూపాయలున్నాయ్. హోటల్ కొచ్చేడు. ప్రొఫెసర్‌ని మొదటిసారి కలుసుకున్న హోటల్.

రెండు కేకులు కొన్నాడు. అవి తీసుకుని ప్రొఫెసర్ పురాతన భవనంవైపు నడిచేడు. అతడు అక్కడికి చేరుకోనేసరికి ఆరుంబావయింది.

తలుపు తీసేవుంది. లోపలికి నడిచి, తలుపు బలంగా వేసేడు. తరువాత జ్ఞాపకం వచ్చింది- తలుపు బలంగా వేస్తే బయట లాక్ పడుతుందని. మళ్ళీ తీసి చూసేడు. అదృష్టవశాత్తూ లాక్ పడలేదు.

అతడు లోపలికి వెళ్ళేసరికి ప్రొఫెసర్ యధాప్రకారం కాగితాలు ముందేసుకొని కూర్చొని వున్నాడు. రమణని చూసి "రా! గ్రాడ్యుయేటూ.... రా!" అని అహ్వానించేడు. "ఆ నక్షత్రం గురించి ఇంకా కొన్ని విషయాలు సేకరించేను".

"నక్షత్రాల సంగతి తర్వాత. ముందీ స్వీటు తినండి. నా మొదటి జీతంతో కొన్నది" అని కేకు అందించేడు.

"రెండూ నేనే తింటే నీ కేమన్నా అభ్యంతరమా? భోజనం తిని మూడ్రోజులైంది...."

రమణ చప్పున తల తిప్పుకొని కళ్ళ నీళ్ళు కనబడనివ్వకుండా "తినండి" అన్నాడు రుద్ధమైన కంఠంతో.

అతడు ఆత్రంగా తినటం పూర్తి చేసి "ఊ- చెప్పు ఏమిటి విశేషాలు?" అని అడిగేడు.

"మీరే చెప్పాలి."

ప్రొఫెసర్ తన కాగితాల వైపు క్షణం తదేకంగా చూశాడు. "నేను చెప్పేది ఏదైనా వుంటే అది ఆ నక్షత్రం గురించే...." అన్నాడు "దాంట్లో వేడి అంతగా లేదన్నది తేలిపోయింది. ఎందుకంటే- ఏ మాత్రం వేడి వున్నా మనం ఈ పాటికి మసి అయిపోయి వుండేవాళ్ళం. పోతే అయస్కాంత శక్తి సంగతి తేల్చాలి."

రమణ మాట్లాడలేదు. అతనికిదంతా అర్ధరహితంగా కనబడింది. ముందు సంగతి వేరు. అప్పటికి అతడికి ఉద్యోగం లేదు. కానీ ఇప్పుడు ఇంకా చాలా పనులున్నాయి.

అతడా ఆలోచనల్లో ఉండగానే ప్రొఫెసర్ ఓ కాగితం తీసిచ్చేడు. "నేను వ్రాసిన ఉత్తరానికి ఓ కాపీ వేసి ఉంచాను" అన్నాడు. రమణ దాన్ని అందుకొని చదవసాగేడు.

"ప్రియమయిన ప్రధానమంత్రి జగదీష్‌చంద్రగారికి,

నేను క్షేమమే. మీరూ క్షేమమే అని తలుస్తాను. లోగడ నేను మీకో ఉత్తరం వ్రాసి వుంటిని. మీరు ఈ మధ్య ఇటువైపు రాలేదా? పోనీలెండి. మీకో ముఖ్యమైన విషయం చెబుదామని ఈ ఉత్తరం రాస్తున్నాను. ప్రాక్సిమా సెంక్చువరీ భూమివైపు వస్తున్నది. ఆ విషయం మీకు చెబ్దామని .... మరి వుంటాను.

అభినందనల్తో-

ప్రొఫెసర్ అయోమయం

పి. యస్. ఈనక్షత్రానికి గానీ ఆకర్షణ శక్తి వున్నట్లయితే భూమ్మీది వస్తువులు వెళ్ళి దానికి అతుక్కుంటాయి."